

— Добре, де... но нѣкакъвъ край нѣма ли?

— Край ли?... Има, има. Само че и той е като цѣлия разказъ — най-обикновенъ. Щомъ искашъ, да ти доразправя. Наскоро ме откомандироваха, прибрахъ се пакъ София. Презъ лѣтото, въ края на ваканцията, връщайки се отъ Варна, слѣзохъ на Г.-Орѣховската гара, за бюфета. Въ тълпата пжтници отъ разнитѣ влакове, блъснахъ се безъ да ща о нѣкого. Мѣрна ми се познато женско лице и изведнѣжъ се сетихъ. Бѣше учителката отъ онова село. Обадохъ се, спрѣхме за минута-две срѣдъ навалищата. Тя бѣше и тукъ сжщата — сухо-сдържана, само че сега страшно отслабнала и съ розови петна по скулитѣ. Въ едната си ржка държеше куфаръ, и метнато отгоре му шарено домашно одеало, въ другата денкче отъ черга, вързано съ вжже. Подъ мишница крепѣше букетъ смачкани гергини. Отиваше нѣкжде — не помня точно де — учителка въ Тревненски колиби. Уволнили я още веднага следъ почване на следствието. Не знамъ защо, при тая новина страшно се сконфузихъ... Нали знаешъ, това наше професионално и